

AJUDANT A VIURE

Donem raó de la pròpia esperança

Tots tenim necessitat d'una esperança sòlida i fiable, sobretot quan mirem cap al futur. Bastarà la ciència, la tècnica, l'economia o la política per a satisfer totes les nostres aspiracions? Joves i menys joves tenim expectatives, ideals, somnis i projectes.

En començar la Setmana Santa, contemplant els esdeveniments i les reaccions de persones i personatges al voltant de Jesús, fora bo plantejar-se algunes qüestions: Per què el sofriment fruit de decisions injustes? Per què el sofriment en si mateix? Per què la malaltia i la mort? Què hi ha després de la mort? I, si voleu, coses més elementals i directes: veient Jesús viure i lliurar-se d'aquella

manera tan sorprenent: Quin és el sentit de la meua vida? Com seguir afrontant experiències que semblen insuperables: atur, dificultats en els estudis, problemes familiars, crisis de relacions amb els amics o

en la parella, problemes generals associats a l'actual crisi econòmica i social, etc.? La qüestió de fons continua essent la mateixa: De quina manera seguir mantenint viva l'esperança i trobar la felicitat que tothom necessitem?

Rememorar i celebrar els esdeveniments de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist com a fonament de l'autèntic alliberament i salvació de la humanitat, és fer una crida a l'esperança: aquests esdeveniments anuncien que, seguint les petjades de Jesús i reproduint les seves actituds arribarem a superar tota mena de límits.

Els cristians sabem que si no ens alimentem del Crist i no ens anem identificant amb Ell com sant Pau, ni podem parlar d'Ell, ni donar-lo a conèixer, ni fer-lo estimar per altres. Cal conrear l'amor al próisme i esforçar-se per tal de posar-nos personalment amb les nostres capacitats humanes (i professionals) al servei del bé comú i de la veritat, sempre disposats a donar raó de la pròpia esperança (1Pe 3,15).

Aquest diumenge de Rams i de Passió presenta la totalitat del misteri pasqual: Jesús, fent la seva entrada a Jerusalem muntat en una somereta, es manifesta com EL REI MESSIÀNIC, humil i pacífic, anunciat pel profeta Zacaries, i és també EL SERVENT SOFRENT del llibre d'Isaïes que ha posat en Déu la seva esperança i la seva fe. Jesús és aquell que essent de condició divina ha pres la «condició de servent, aquell que s'ha abaixat fent-se obedient fins a la mort i una mort de creu i que Déu ha elevat sobre tot».

Proclamem que Aquell que ha estat abandonat per tothom i traït per un dels seus amics, és veritablement «EL FILL DE L'HOME, el Messies, el Fill de Déu beneït»; ell, el crucificat entre dos lladres, és «veritablement EL FILL DE DÉU»; ell que expira clavat en una creu, és de debò el punt de trobada entre Déu i la humanitat.

Contemplant avui el seu rostre ultratjat i ferit, sabrem dir amb ell: «Jo sé que no quedaré avergonyit» (Is 50,7). I proclamant avui amb l'apòstol Pau i la comunitat cristiana primitiva: «Jesucrist és SENYOR», ens comprometem a seguir els seus passos (Fl 2,11). I en escoltar avui el relat de la Passió, sabrem combregar amb Ell, fer-nos nostra la fe del Centurió i conduir una vida que li sigui conforme.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Jornada d'acompanyament en el dol

El divendres, 9 de març, a Lleida, es va celebrar la V Jornada d'acompanyament al dol i la malaltia a l'auditori del campus de Cappont de la UdL. L'èxit va ser rotund, amb un ple absolut de les inscripcions i de tota la sala.

Les més de 360 persones que hi van participar, procedents de diferents indrets del territori espanyol i d'àmbits laborals diversos —sanitat, ensenyament, estudiants, pastoral de la salut...—, van avaluar la jornada com a molt satisfactòria i plena d'emocions i d'eines per aprendre a viure. Grup d'acompanyament al dol de Lleida organitzador d'aquest acte, és conscient que cal fer un treball de sensibilització per ajudar a afrontar la mort i la malaltia i acompanyar les persones que pateixen. No només perdem és-

ters estimats, que es el més gran dels dols, sinó que perdem la feina, perdem l'amor de parella, perdem en els estudis, perdem estatus socials, perdem coses significatives per a nosaltres...

Aquestes jornades inviten i serveixen per reflexionar, formar-se i prendre els recursos i les eines adients per poder seguir endavant, per afrontar les dificultats i els problemes, sobretot d'incertesa i solitud que comporta qualsevol pèrdua i qualsevol temps de dol.

Per concloure i commemorar la cinquena jornada, es va celebrar a les 22 hores al paranimf de la Casa de l'Església i organitzat pel grup d'acompanyament al dol Lleida i la CAD (Coordinadora Acompanyament Dol) un concert a càrrec de Miquel.

Jornada de formació de l'ACO

L'Acció Catòlica Obrera de Lleida (ACO) ha celebrat el dissabte 3 de març, una trobada de formació als locals de la parròquia de Sant Josep Obrer del barri dels Magraners.

El tema tractat ha sigut «Convocats a ser profetes d'avui», que està en sintonia amb el missatge del bisbe Joan «Presència d'Església a la societat».

Es va comptar com a ponent amb na Pim Queralt, consiliària de la Joven Obrera Catòlica (JOC) i dels

Professionals Cristians, diplomada en teologia i professora a la Universitat de Barcelona.

Alguns dels aspectes que va ressaltar en la seva ponència han estat:

—«El profeta és algú, home o dona, que parla en nom de Déu, sota la inspiració de l'Esperit Sant, revela el disseny salvador de Déu i edifica la comunitat.»

—«Tots hem de viure la dimensió profètica de la fe... però el que hem de ser és creients.»

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Entrada de Jesús a Jerusalem. Pintura del beat Fra Angèlic, Convent de Sant Marc (Florència)

► Lectura del libro de Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salvazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

► De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.»

C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.»

C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà.

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamà sabactani?»

C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

C. Alguns dels qui eren allí deien:

S. «Mireu com crida Elies.»

C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia:

S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.»

C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué:

S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

► Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo:

S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctaní.»

C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»

C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían:

S. «Mira, está llamando a Elías.»

C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una canya, y le daba de beber, diciendo:

S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurió, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo:

S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.»

COMENTARI

La passió de Jesús segons Marc

Les tres característiques del relat són:

—*Duresa de la narració.* Marc relata els fets en la seva realitat més directa i colpidora. Per al lector cristià és una presentació escandalosa. Ja l'empresonament és una escena succinta i dura: els qui arriben es tiren damunt de Jesús, el lliguen i se l'emporten. El procés davant del gran sacerdot és confús i vergonyós (falsos testimonis). El procés romà és també denigrant: Jesús acusat i comparat reiteradament amb Barrabàs. L'escena final és duríssima: coronació d'espines i escarnis. El calvari i la mort de Jesús remarquen el mateix: el verb *crucificar* apareix en el relat fins a quatre vegades, l'escena de la crucifixió enllaça amb les

burles i els escarnis, coronats amb la formulació cruel: «Que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem». El crit de Jesús, en el moment de morir, és el tret culminant de la narració. Un conjunt impressionant.

—*Soledat i silenci de Jesús.* Jesús és abandonat pels deixebles a Getsemaní. És negat per Pere. Han de cridar un que venia del camp perquè l'ajudi a portar la creu. Ja a la creu, enmig de la crueltat dels escarnis, Jesús està sol i mor sol: «Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat». Val la pena fixar-se també que Jesús amb prou feines si parla quatre vegades en tot el relat; el text subratlla que callava fins a sorprendre Pilat. Només diu una paraula en l'empresonament per queixar-se. Res-

pon de forma succinta al gran sacerdot. Dóna una resposta laconica a Pilat («Tu ho dius») i fa un crit en el moment de morir. El relat és d'una duresa extrema.

—*La confessió de fe del centurió com a coronació de la narració.* En contrast paradoxal amb la duresa del relat i amb la soledat i el silenci de Jesús, el centurió romà, veient com havia mort, confessa: «Veritablement, aquest home era fill de Déu». És la confessió sorprenent d'un no jueu que és l'únic que ha copsat que Jesús és el fill de Déu (baptisme i transfiguració). Tots som invitats a renovar la fe en el crucificat al peu de la creu. L'evangeli segons Marc sembla tenir tota la força de la predicació de Pau.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42, 1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11 ■ **dimarts**: Is 49, 1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38 ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25 □ **dijous**, Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15 ■ **divendres**, Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42 ■ **dissabte**.

Comença el temps de Pasqua

□ **Diumenge** vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia): *Vetlla*: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1 Co 5,6b-8 / Jn 20,1-9 o bé Mc 16,1-7). Per a la *Missa vespertina*, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

14. L'entrada a Jerusalem

L'entusiasme dels deixebles contagia els pelegrins que han acompanyat Jesús a Jerusalem; estenen llavors els seus vestits pel carrer per on Jesús passa. Arrenquen branques dels arbres i criden paraules del Salm 118. Paraules de la pregària litúrgica dels pelegrins d'Israel, que en la seva boca esdevenen una proclamació messiànica: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor! Beneït sigui el regne que ara ve, del nostre pare David! Hosanna en les altures!» (Mc 11,9s; cf. Sl 118, 25).

En les expressions dels pelegrins a l'entrada de Jesús a Jerusalem —Hosanna i *Benedictus*— l'Església naixent podia trobar, amb tota la raó, exposat prèviament allò que fa en la seva litúrgia. Ja en el més vell text litúrgic postpasqual que coneixem —en la *Didakhé* (entorn de l'any 100)— apareix abans de la distribució dels dons sants l'Hosanna juntament amb el *Maranatha*:

«Vingui la gràcia i passi aquest món. Hosanna al Déu de David. Si un és sant, que avanci; si un no ho és, que es giri. Maranatha. Amèn» (10,6).

Molt aviat també el *Benedictus* va entrar en la litúrgia: per a l'Església naixent el diumenge de Rams no era res del passat. Com el Senyor llavors entrà damunt l'ase a la ciutat santa, així el veï l'Església venint, un cop i un altre, en la forma humil del pa i del vi.

L'Església saluda el Senyor en la santa Eucaristia com aquell qui ve ara, que s'ha situat al mig seu. I el saluda alhora com aquell que persevera essent el qui ve i ens condueix vers la seva vinguda. Com a pelegrins anem cap a ell; com a pelegrí, ell ens ve a trobar i ens rep amb ell en el seu *ascens* a la creu i resurrecció, a la Jerusalem definitiva que en la comunió amb el seu cos ja s'està desenvolupant enmig d'aquest món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Imitar a Jesús es ser evangelizado y evangelizar

Maxim Vengerov es violinista de fama mundial y embajador de UNICEF. Grabó, bajo la batuta de Rostropovich —director de la Orquesta Sinfónica de Londres—, varias obras de Beethoven.

Declaró:

—«Hace años, durante una conversación con el maestro Rostropovich, me dio un valioso consejo. Me dijo: "Lo primero que debes hacer es luchar contra tu personalidad. Cuando quieras interpretar a Beethoven, debes dejar el yo e intentar imitarle. Más: deberás identificarte con él." Así "actuarás como él lo haría".»

Y Vengerov añadía:

—«Así lo he hecho. Me he limitado a olvidarme de mí y he intentado que mis sentimientos y mi manera de ser y actuar no interfirieran en lo más mínimo. Sólo pensaba en imitar a Beethoven.»

—«Imita lo que realizas.» (Ritual de la Ordenación de Presbíteros)

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, nos enseña:

—«Traiga un ordinario apetito de imitar a Cristo... Y haberse en todas las cosas, como él se hubiera... Y aprendan a padecer, imitando al Hijo de Dios.»

Imitar, actuar como Jesús es ser evangelizado y evangelizar.

J. M. Alimbau

SANTORAL

1. ✠ Diumenge de Rams. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Dilluns. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egípcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. Dimarts. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. Dimecres. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. Dijous. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. Divendres. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillem, abat.

7. Dissabte. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que molts joves sàpiguen acollir la crida de Crist a seguir-lo en el sacerdoci i en la vida religiosa.

Missional: Que Crist ressuscitat sigui signe d'esperança segura per als homes i les dones del continent africà.

ENTREVISTA

► CARLES MUÑIZ

Apropar el missatge als joves

«Els joves tenen ganes de viure la vida amb sentit i plenitud, i nosaltres hem de mostrar-los que Déu els hi ajuda, que Déu els acompanya i els ofereix una vida des de l'amor i el servei, i que això els farà feliços.» Mn. Carles Muñiz, delegat de Joventut de Sant Feliu de Llobregat, coneix les necessitats i les inquietuds dels joves, «que tenen ganes de creure en Déu», però cal esperonar-los i adaptar el missatge al seu llenguatge.

La proposta que s'ofereix als joves des de l'Església està ben orientada i té continuïtat?

Aquest aspecte de la continuïtat, de l'itinerari, d'un lloc on poder créixer, és dels aspectes de més valor que podem oferir i que hem d'esforçar-nos a apropar als adolescents i joves. Crec que és de les dimensions de la pastoral amb joves on cal *tornar-ho a intentar*, on cal tornar a proposar grups d'adolescents i joves des de les nostres parròquies, fent camí i amb l'eucaristia com a centre de la vida cristiana.

Què es pot aprofitar del boom de la JMJ 2011 de Madrid?

Tot i res. Hem d'aprofitar tot allò que l'Esperit Sant ha mogut en tantes trucades, correus electrònics, trobades, entregues, serveis, esdeveniments, paraules, imatges... que han omplert la JMJ i que hagin estat sotrac i confirmació per a molts adolescents i joves. Tot això ho fem sabent que la nostra realitat, les nostres realitats no són el que hem viscut a la JMJ, sinó la suma de les nostres realitats s'han visualitzat a les JMJ.

Què s'ha de millorar, canviar, proposar als joves perquè se sentin atrets pel missatge evangèlic?

Hem de continuar essent testimonis d'allò que rebem de Déu. Pel que fa a les coses que canviaria: faria les portes i les finestres més grans i més variades; vull dir que amb imaginació i valentia, i responant a un jovent cada cop més plural, necessitem diversificar les propostes evangelitzadores i d'anunci perquè l'adolescent i el jove es trobin amb aquest Déu que els surt a trobar.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

El equilibrio del corazón

El equilibrio de nuestro mundo frecuentemente es visto como una cuestión de poder. Si tengo más poder, más conocimiento, más capacidad, puedo hacer más. Esto crea tensión

entre el hacer y el ser; cuando uno tiene poder en seguida puede marginar a los otros: yo soy el que sé y tú no sabes, y soy fuerte y poderoso, tengo el conocimiento. Esta es la historia de la humanidad.

Esto no es lo mismo que enseñar a la gente a relacionarse, a escuchar, a ayudar a las personas a ser ellas mismas. Así que el equilibrio que puede aportar la gente con discapacidades es precisamente el equilibrio del corazón. Es el descubrimiento de cómo crear una cultura que ya no es sólo de competencia sino una cultura de aceptación, donde la ternura y el contacto son importantes, que no es sexualizada ni agresiva. Se ha vuelto humana. Es lo que la gente con discapacidades nos está enseñando. Algo relacionado con lo que significa ser humano y con relacionarnos y celebrar la vida juntos.

Hay en la vida tantas cosas que no sabemos. Pero la cuestión no es entender, sino sentirse atraído al lugar del dolor para apoyar a aquellos que sufren. Así que si hacemos tal vez consigamos algo, pero si intentamos saber demasiado dejaremos de estar presentes. En el grado en el que estoy y en cómo soy, es vital estar presente en las situaciones. Esto es algo muy conmovedor en san Francisco de Asís. San Francisco decía que no soportaba a los leprosos. Pero un día el Señor lo llevó a los leprosos. «Cuando me fui —decía—, había una nueva amabilidad en mi cuerpo y en mi espíritu.» Y añadía: «A partir de ahí, empecé a servir realmente al Señor.» Así se convirtió Francisco; cuando hablo de conversión, hablo de un cambio de actitud, porque eso es convertirse.

Jean Vanier

(Fragmento de la entrevista a Krista Tippett, publicada en *El Ciervo*, n. 702-703, septiembre-octubre 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

No sols ara amb la crisi, l'atur i les retallades, sinó des de molt abans vivim en una època de queixa, molt bona part de les nostres converses es dediquen a això: queixar-nos, protestar, estar descontents. No em refereixo en absolut a la protesta per les reivindicacions socials i pels més desfavorits, d'una forma participativa i activa, sinó a la queixa com actitud vital.

Diuen que la depressió serà la gran epidèmia del segle XXI, no ho sé, però sí que és cert que hi ha una epidèmia de desencís, de desencant, quasi podríem dir de desesperança.

És curiós com en uns temps que mai han estat tan còmodes des del punt de vista físic i material, tots anem molt cansats i ens en queixem. I el que encara és més curiós és que els cristians també anem desencisats, desencantats, queixosos.

«Veniu a mi aquells que esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar... perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera» (Mt 11,28-30). Fàcil d'entendre i aclaparador en la seva senzillesa, però costa tant posar-ho en pràctica, sentir-ho i viure-ho en el dia a dia. La vivència de la nostra fe ens hauria de portar aquella **salut per als afligits** que ens ofereix Jesús, i si no la trobem, és que potser no sabem escollir «la millor part» i seguim com Marta preocupats i neguitosos per massa coses, quan només n'hi ha una de necessària.

Montse Esquerda

Trobada de la Unitat Pastoral de Juneda-Borges Blanques

Fa alguns dies, el Sr. Bisbe, ha tingut un encontre amb les parròquies que estan treballant com a nova Unitat Pastoral. Es tracta de les Borges Blanques, Juneda, Puiggròs

i la Floresta. A la trobada hi van participar els dos preveres encarregats, així com una quarantena de cristians de les diferents parròquies.

A la trobada es va explicar, per comprendre millor, aquesta nova manera d'organització eclesial. Tot i que a la nostra Diòcesi no tenim massa experiència d'aquesta mena d'Unitats Pastorals que engloben diferents parròquies, cal dir que el nostre bisbe les està impulsant amb decisió, donades les circumstàncies actuals que demanen unificar i posar en comú recursos pastorals.

Setmana de la Solidaritat

Un any més l'escola Maristes Montserrat de Lleida ha celebrat la Setmana de la Solidaritat. Aquesta setmana serveix per posar de relleu el treball que durant tot el curs es realitza a l'escola i que pretén desenvolupar l'esperit crític dels infants i adolescents.

Durant la setmana hi ha hagut una exposició amb imatges i informacions sobre el projecte «Menjador popular d'infants a Paraguai» i «l'escola per infants amb discapacitat auditiva a Tanzània». A més a més s'han realitzat activitats de caire solidari i cooperatiu.

Nomenaments

El bisbe de Lleida ha fet els següents nomenaments:

—**Mn. Víctor M. Espinosa i Oller**, ha estat nomenat secretari general del Bisbat i canceller diocesà rellevant a Mn. Daniel Turmo i Gargallo.

—**Mn. Manuel de la Varga Peschke**, ha estat nomenat vicari d'Alcarràs.

Entrevista a Càrol Garcia

Fa pocs dies, a la nostra delegació de Mitjans de Comunicació hem enregistrat en vídeo una emotiva entrevista a Càrol Garcia feta a casa seva. A aquesta dona jove que viu a Almacelles, la seva greu malaltia pulmonar que limita greument la seva vida, no li ha impedit fer el seu compromís missioner amb les Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica.

Al web www.bisbatlleida.org es poden veure els dos vídeos amb la missa del seu compromís missioner i les posteriors entrevistes a persones amigues d'ella, així com l'entrevista esmentada.

AGENDA

• Diumenge 1 d'abril: DIUMENGE DE RAMS

—Exercicis espirituals de la delegació de Vida Consagrada (31 de març al 7 d'abril).

—Divendres vinent, Divendres Sant: col·lecta pels sants llocs (Terra Santa).

—Àrea diocesana d'espiritualitat i litúrgia.

—Processó de la «Hermandad de Nuestra Señora del Rocío y cofradía de Nazarenos del Santo Crucifijo de la Casa de Andalucía de Lleida».

—Missa, a les 12 h, a la Catedral.

• Dimarts 3 d'abril:

—Jornada sacerdotal: Noces d'or i argent dels mossens.

—Celebració comunitària de la Penitència, a les 18.15 h, a la Catedral.

—Missa Crismal: a les 19 h, a la Catedral.

• Dijous 5 d'abril: DIJOURS SANT

—Ofici de Lectura i Laudes, a les 10 h, a la Catedral.

—Sant Sopar, a les 20 h, a la Catedral.

—Hora Santa, a les 21 h, a la Catedral.

• Divendres 6 d'abril: DIVENDRES SANT

Col·lecta pels Sants Llocs.

—Ofici de Lectura i Laudes, a les 10 h, a la Catedral.

—Via Crucis, a les 10.30 h, a l'interior de la Catedral.

—La Passió del Senyor, a les 19 h, a la Catedral.

• Dissabte 7 d'abril: DISSABTE SANT

—Ofici de Lectura i Laudes, a les 10 h, a la Catedral.

—Vetlla Pasqual, a les 23 h, a la Catedral.

• Diumenge 8 d'abril: PASQUA DE RESSURRECCIÓ

—Missa de Pasqua, a les 12 h, a la Catedral.

AYUDANDO A VIVIR

Demos razón de la propia esperanza

Todos tenemos necesidad de una esperanza sólida y fiable, sobre todo cuando miramos hacia el futuro. ¿Bastará la ciencia, la técnica, la economía o la política para satisfacer todas nuestras aspiraciones? Jóvenes y menos jóvenes tenemos expectativas, ideales, sueños y proyectos.

Al comenzar la Semana Santa, contemplando los acontecimientos y las reacciones de personas y personajes alrededor de Jesús, sería bueno plantearse algunas preguntas: ¿Por qué el sufrimiento fruto de decisiones injustas? ¿Por qué el sufrimiento en sí mismo? ¿Por qué la enfermedad y la muerte? ¿Qué hay después de la muerte? Y, si queréis, cosas más elementales y directas: viendo a Jesús, vivir y entregarse de aquella manera tan sorprendente: ¿Cuál es el sentido de mi vida? ¿Cómo seguir afrontando experiencias que parecen insuperables: paro, dificultades en los estudios, problemas familiares, crisis de relaciones con los amigos o en la pareja, problemas generales asociados a la crisis económica y social actual, etc.? La pregunta de fondo continúa siendo la misma: ¿De qué manera seguir manteniendo viva la esperanza y encontrar la felicidad que todos necesitamos?

Recordar y celebrar los acontecimientos de la Pasión, Muerte y Resurrección de Jesucristo como fundamento de la auténtica liberación y salvación de la humanidad, es hacer una llamada a la esperanza: estos acontecimientos anuncian que siguiendo las huellas de Jesús y reproduciendo sus actitudes llegaremos a superar toda clase de límites. Los cristianos sabemos que si no nos alimentamos del Cristo y no nos vamos identificando con Él, como san Pablo, no podremos ni hablar de Él, ni darle a conocer, ni hacerle amar por otros. Es necesario cultivar el amor al prójimo y esforzarse para ponernos personalmente con nuestras capacidades humanas (y profesionales) al servicio del bien común y de la verdad, siempre dispuestos a dar razón de la propia esperanza (1Pe 3, 15).

Este domingo de Ramos y de Pasión, presenta la totalidad del misterio pascual: Jesús, haciendo su entrada en Jerusalén montado en un borriquito, se manifiesta como EL REY MESIÁNICO, humilde y pacífico, anunciado por el profeta Zacarías, y es también EL SIERVO SUFRIENTE del libro de Isaías que ha puesto en Dios su esperanza y su fe. Jesús es aquel que sien-

do de condición divina ha tomado «la condición de siervo, aquel que se ha abajado haciéndose obediente hasta la muerte y una muerte de cruz y al que Dios ha elevado sobre todo».

Proclamamos que Aquel que ha sido abandonado por todos y traicionado por uno de sus enemigos, es verdaderamente: «El HIJO DEL HOMBRE, el Mesías, el hijo de Dios Bendito»; Él, el crucificado entre dos ladrones, es «verdaderamente EL HIJO DE DIOS»; el que expira clavado en una cruz, es de verdad el puente de encuentro entre Dios y la humanidad.

Contemplando hoy el rostro ultrajado y herido, sabremos decir como él: «Yo sé que no quedaré avergonzado» (Js 50,7). Y proclamando hoy con el apóstol Pablo y la comunidad cristiana primitiva: «Jesucristo es SEÑOR», nos comprometemos a seguir sus pasos (Flp 2, 11). Y al escuchar hoy el relato de la Pasión, sabremos comulgar con Él, hacer nuestra la fe del Centurión y llevar una vida que le sea conforme.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737